

Teljes öröm van Tenálad Apostol Imre

Elhangzott: Marghita, 2013.06.14.

Testvérek, olvassunk el először egy zsoltárverset, a 16. Zsoltár 11. versét!

„Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.”

Egy másik igét is olvasunk, a Lukács evangéliomának 15. részéből, 8. verstől a 10-ig.

„Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyűjt-e gyertyát, és nem sepri-e ki a házat, és nem keresi-e gondosan, mígnem megtalálja? És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala! Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös [ember] megtérésén.”

Mind a két helyen olvastunk az örömről. Én is erről szeretnék elsősorban beszélni, illetve arról, hogy miért hiányzik gyakran az öröm az életünkből; hogy mi az örömnak a forrása, és mi az oka az örömtelenségnek? Időszerűnek és nagyon fontosnak tartom, hogy erről őszintén beszéljünk. Mert az igaz, hogy sok olyan esemény van körülöttünk, ami nem ad okot az örömről. De volt az első keresztyének, a tanítványok életében is sok olyan esemény, amelyek miatt szomorúak lehettek volna, de mégis örültek. Mert a hívő embernek sokkal több oka van az örömről, mint amennyi a boldogtalanságra, és ami okunk van az örömről, az nem csak ellensúlyozza azt a sok negatív dolgot, hanem sokkal fölé is emelhet minket.

Ahogy a Zsoltárban olvastuk, ha Isten tanít az élet ösvényén járni, akkor Őnála teljes öröm van, és az Ő jobbán gyönyörűségek vannak örökké. Tudjuk, ki van Isten jobbán: Jézus Krisztus. Mert Isten Őt a jobbára emelte, és rólunk pedig, hívő emberekről azt mondja az Ige, hogy „ültettünk vele együtt a mennyekbe”. Hogyha nem vagyunk rabjai a sok földi eseménynek, akkor így tekinthetünk magunkra is, és ez valóság: hogy testben még itt, de szellemben az Úr jobbán, ahol gyönyörűség van.

Az elveszett drachmáról is olvastunk; amikor az asszony elvesztette, nyilván szomorú volt. De mikor megtalálta, annyira örült, hogy még az asszonybarátait is összehívta, hogy együtt örüljenek vele.

Hogy el tudjuk helyezni az Úr Jézus gondolataiban, amit erről a drachmáról akart mondani, egy kis kitekintésként nézzük meg a Lukács 15-öt. Az Úr Jézus három példázatot mondott: először beszélt az elveszett juhról, ami után ment a pásztor, megtalálta és hazavitte. Azután beszélt az elveszett drachmáról, majd az elveszett fiúról, vagyis a tékozló fiúról, és volt még itt egy negyedik elveszett is, a nagyobbik fiú, aki az apja házában veszett el az apa számára, mert nem volt vele igazi, bensőséges kapcsolata.

Ha valami elvész, különösen, ha értékes, az szomorú dolog. Különösen szomorú, ha egy ember vész el, mert itt emberekről szól ez a példázat. Tudom, hogy ezeket a példázatokat elsősorban evangelizációs alkalmakon szokták elmondani a hitetlenek felé, hogy ők még elveszettek. De most én nem így szólnék, hívőkhöz szeretnék beszélni. Ugyanis ezeket a példázatokat nyugodtan alkalmazhatjuk hívő emberekre, megmondom, miért.

A juh a nyájából veszett el a pásztor mellől. Az Úr Jézus beszélt az övéiről, mint nyáj: „ne félj, te kicsiny nyáj”. És ha elolvassuk a Máté 18-ból is ugyanezt a részt, akkor ott kiderül, hogy azért veszett el, mert eltévelyedett. Tehát olyan hívő emberről van szó, aki a nyájhoz tartozott, Isten népéhez tartozott, de

ahogy a juh el szokott veszni: valahogy a nyáj szélén tartózkodott, és akkor egyszer csak eltévelyedett. Hívó emberek is vannak, akik eltévelyednek. Mert a gyülekezet szélén tartózkodnak, úgy a periferián. Nem gonoszságból, hanem legtöbbször vigyázatlanságból, vagy a földi élettel járó gondok miatt meglazul a kapcsolatuk az Úrral, azaz a pásztorral és a többiekkel is, el-elmaradoznak a gyülekezetből, Isten népe közül, mert nincs rá idejük. Ezzel tovább romlik a kapcsolatuk a nyájjal, aztán lassan elsodródhatnak, másokhoz csapódnak – vagyis eltévelyednek.

A másik, a drachmáról szóló példázat azt mondja el, hogy vannak hívó emberek, akik a házban, a gyülekezetben vesznek el. Mert itt a ház a gyülekezetet jelenti, Isten házat. És az asszony nagyon sokszor jelenti a gyülekezetet. Ez a drachma nem került ki a házból, ott volt valahol a házban, de mégis haszontalanná vált. Vannak ilyen testvérek is, akiknek haszontalanná válik az életük: ott vannak, de haszontalanok.

A következő példázatban a kisebbik fiú készakarva ment el az atyai házból. Nem eltévedt, hanem el akart menni a házból. Ilyen is van Isten népe között, amikor valaki szánt szándékkal fordít hátat az Atyának is és a gyülekezetnek is. Ez után a fiú után nem ment az Atya! Az eltévedt után elment, de őutána nem ment. De várta haza! A nagyobbik fiú pedig otthon veszett el, mint a drachma, mert annak ellenére, hogy sok időn keresztül szolgált az apjának, a szíve mégis távol volt tőle.

Minden elveszett hívó ember is örömtelen, úgy, mint mikor a világban elveszettek voltunk. És akkor lett nagy öröm minden esetben, amikor megtalálták az elveszettet vagy hazajött az elveszett. Testvérek, ezen gondolkozzunk el mindannyian, hogy ha nincs örömünk valami miatt, vajon nem ez-e az oka, hogy mint hívó ember valamilyen formában mégis elveszett vagyok?

Most nézzük egy kicsit bővebben! Először, akik eltévelyedtek a nyájtól s a pásztortól.

Az 1990-es években a mi gyülekezetünk néhány fiatalja eltévedt. Nem voltak elégedettek azzal, ami a gyülekezetben volt, másra vágytak. Tényleg úgy a gyülekezetnek a szélén éltek, nem voltak benne, és egyszer csak megtalálták őket hamis tanítók. Könnyen meg tudták téveszteni őket, mert hitben is, életkorban is fiatalok voltak. Elcsalták őket a gyülekezettől, elmentek, s egy bizonyos helyen több fiatal együtt lakott, egy házban, csapatokban jártak mindenfelé téríteni embereket, anélkül, hogy Isten bízta volna meg őket. Őket ezek a hamis tanítók bízták meg, és elsősorban az ő csoportjukat akarták növelni. De egy-két év alatt összeomlottak, örömtelenné váltak, és olyan károsodást szenvedtek, hogy a mai napig nem tudták kiheverni.

Testvérek, az tudja igazán, milyen nagy érték egy közösség, egy gyülekezet, akinek nincs. Akinek vannak testvérei, ha egy, kettő vagy három is, de különösen, ha van egy nagyobb gyülekezet is, értékeljük! Mert Istennek ez különös kegyelme. Minden gyülekezetben van probléma, minden helyi gyülekezetben. Minden gyülekezetben lehet okot találni, hogy ez a baj, ez nem jó – de Testvérek, a Bibliában lévő, első gyülekezetekben is voltak problémák, súlyosak. Ha van probléma, ne azt szűrjük le belőle, hogy akkor innen elmegyek, mert ez nem jó. Mutassam meg én, hogy hogyan kell akkor élni, hűségesen, szeretetben az Úr mellett. Úgy, ahogyan a Zsoltárban olvastuk: „Uram, taníts meg, hogy ilyen rossz gyülekezetben hogyan járjak mégis a Te utadon, hogy teljes öröm legyen Tenálad, és teljes öröm a jobboldon.” És az Úrra nézzünk, ne a bajokra meg a testvérekre. 34. Zsoltár 6. verse: „Akik Őrá néznek, felvidulnak”.

Most hadd térjek arra rá, akik készakarva hagyták ott az atyai házat, mint a kisebbik fiú, aki nem volt boldog otthon. A világba vágyott, a bűnbe vágyott. Most is vannak ilyen testvérek, hogy egyszer csak látjuk, hogy nem érzik jól magukat, vágynak ki a világba, és el is mennek. Az az oka, hogy nincsenek szoros kapcsolatban az Úrral, nem érzik, hogy „teljes öröm van Tenálad”.

Azt mondja itt a zsoltár, hogy „Te tanítasz engem az élet ösvényére”. Az Úr Jézusról fel van jegyezve, hogy nem úgy tanított, mint az írástudók, hanem úgy, mint akinek hatalma van. Amikor az Úr tanít bennünket, akkor az Ő szava nem olyan, mint a törvényé, hogy követel, hogy ezt tedd, hanem az Ő szavában erő van, és adja is az erőt, hogy amit Ő kér, azt meg tudjuk tenni. A törvény nem adott hozzá erőt; amikor a törvénytudók tanítottak, ők nem adtak hozzá erőt, sőt még példát se mutattak, de az Úr Jézus példát is mutatott, és erő áradt a szavából.

A mi gyülekezetünkben is volt olyan, és most különösen egyre gondolok, aki készakarva ment ki a világba, figyelmeztetések ellenére. És azután olyanokat mondott, ha találkozott valakivel a testvérek közül, hogy most nagyon boldog, sok pénzt keres, és nagyon jól megy a sora. De azért néha olyat is mond, hogy bántja a lelkiismeret, és azért ez így nem jól van, nincs öröme. És ő nagyon jól tudja, hogy ennek a vége igen keserű lesz, mint a tékozló fiúé.

S hadd térjek ki a nagyobbik fiúra! Aki ott volt az atyai házban, és szolgált is sokat az atyának. Most is vannak olyanok, akik nagyon sokat fáradoznak az Úrért is, a gyülekezetért is, de ha nincs meg Istennel az a bensőséges kapcsolat, akkor úgy járnak, mint ez a nagyobbik fiú, aki egyszer csak a szemére vetette az atyjának, hogy én mennyit szolgáltam, és egész életemben soha nem volt örömöm, mert még egy kecskegidát sem fogyaszthattam el a barátaimmal, hogy örvendjünk. Ez pont olyan, mint Márta volt Máriával szemben: rengeteget szolgált az Úrnak, de belefáradt, és szemrehányást tett az Úr Jézusnak.

Ha nem Isten megbízásából, nem a Vele való szoros kapcsolatból szolgálunk, belefáradunk és kiégünk. Savanyú hívő válik belőlünk, akik még Istennek is szemrehányást teszünk, hogy milyen igazságtalan, hogy nem áld meg bennünket, pedig mennyit szolgálunk neki. Azt mondta az Atya a nagyobbik fiúnak: „Fiam, mindenem a tied”. De nem tudott élni ezzel a mindennel. Nekünk is azt mondja az Ige: „minden tiérettetek van”. „Minden a tiétek”. De csak Krisztusban miénk minden – Tőle külön semmi. És hogyha nincs meg ez a szoros kapcsolat, hiába van a nagy gazdagság, nem tudunk élni vele, és keserűek leszünk.

A kisebb fiú elvesztette az örökséget, de megtalálta az Atyát! Az ő esetében az az Ige valósult meg, hogy „semmi nélkül való, mégis mindennel bíró”. Mert az övé volt az Atya. Testvérek, ha nincsen örömünk a szolgálatban, a sok tevékenységben, akkor baj van. És hiába mentegetjük magunkat, hogy én nem vétkezek, én az Úrnak szolgálom – az örömtelenség megmutatja, hogy mégis baj van. Mert csak Őnála van teljes öröm.

Ma azonban azt látjuk, hogy a gyülekezetekben nem a nagyobbik fiú magatartása a jellemző. Van ilyen is, de sokkal több olyan van, akire a drachmák példázata illik. És ezért akarok erről szólni bővebben: a drachmákról.

A drachma egy ezüstpénz volt, körülbelül annyit ért, mint egy római dénár. Ez görög pénz volt, a dénár meg római. Körülbelül egy munkásnak egy napi bére volt. Ezek a drachmák az asszony kezében voltak, tíz drachmája volt. Ezek a drachmák pedig embereket jelentenek, testvéreket a gyülekezetben. Az elveszett drachma olyan testvért jelent, aki nem ment el a világba, nem ment el a gyülekezetből, nem merült bele látványos bűnökbe – ott maradt a házban, a gyülekezetben, de mégis haszontalan az élete. Azért haszontalan, mert egy pénznek akkor van értéke, ha bármikor foghatja az asszony, és vehet belőle, amire szüksége van. Az elgurult pénzért nem adnak semmit, hiába mondja, hogy valahol ott van a szekrény alatt.

Így vannak testvérek gyülekezetben is: ott vannak, igazi testvérek, de nincsenek a helyükön. Nincsenek úgy Isten kezében, vagy a gyülekezet rendelkezésére állva, ahogy kellene. Hiába volt az asszonynak tíz, a kilenc megvolt, neki a tizedikre is szüksége volt. Tehát a gyülekezetben nincsen felesleges testvér, nem mondhatjuk, hogy nem baj, hogyha nem csinál semmit, megvan ott magának, vannak még mások, akik majd szolgálnak. Nincs felesleges testvér, mindenkire szükség van. De hiába van valakinek tehetsége, hiába adott neki az Úr táalentumokat, de ha nem lehet rá számítani, nem használja, akkor hiába van ott a gyülekezetben, olyan, mintha ott se lenne.

Testvérek, ezt a kérdést tegyük fel magunknak: Én a helyemen vagyok? Nem bújtam el valahová ott a sarokban vagy a szekrény mögé? Ha az Úr rám akar bízni valamit, vagy a gyülekezetben szükség van valamire, megteszem? Rám bízhatja Isten? Készen vagyok-e könnyeket letörölni, ha látok olyan testvért? Készen vagyok-e valakinek egy vigasztaló Igét vinni? Kész vagyok-e a többieknek segíteni akár imában, akár gyakorlatban, anyagilag, vagy ahogy tudok? Vagy az egész ténykedésem a gyülekezetben abban merül ki, hogy megkritizálom azt, aki tesz valamit?

Hogyha rám nem lehet számítani, okot tudok rá találni. Mindenki meg tudja magyarázni, hogy most miért nem alkalmas neki, most miért nem ér rá – de ez nem ér semmit. De nem csak, hogy a gyülekezetnek nem használ, hanem neki sincs öröme!

Nem azért nincs valakinek öröme, mert a többi olyat tesz, amit ő megkritizál. Nem a másik miatt nincs öröme, önmaga miatt nincs öröme. De nyilván a többiek se örülnek, hiszen egy test tagjai vagyunk, és mindenkinek fáj, amikor valami nincs a helyén. Éppen egy testvérnek említettem, hogy tegnap úgy megfájdult a derekam, valami nem volt a helyén, hogy alig tudtam felállni. Ha valakinek kificomodik a karja, ott van a karja, de nem a helyén. És milyen fájdalmat okoz! Testvérek, gondoljuk meg, hogy a helyünkön vagyunk-e? Vagy ilyen kificomodott, elgurult drachmák vagyunk?

Mit csinált az asszony, amikor elveszett a drachma? Nem nyugodott bele, elkezdte keresni. A gyülekezetben is, az ilyen értelemben elveszett testvéreket meg kell keresni. Hogy kereste az asszony? Először gyertyát gyújtott, azután kisöpörte az egész házat. És nem hagyta abba a keresést, amíg meg nem lett. Testvérek, itt van a gyülekezetnek is feladata. Nem törődhetünk bele abba, hogy valaki csak úgy elgurult. Nem szabad beletörödni abba, hogy egy testvérnek az élete haszontalan, csak ott van, csak vegetál, de nincs belőle senkinek semmi haszna, és örömtelen! Mi is ugyanezt tegyük, mint ez az asszony – legelőször is világosságot gyújtunk. Sötétben hiába söprögetett volna, világosságot kellett gyújtani.

Mielőtt ehhez a kereséshez hozzákezdenénk, kérjünk az Úrtól világosságot, hogy kihez hogyan kell közelednünk. Mert sötétben vakon, vagy vaktában csak rontunk a helyzetén, nem javítunk! De az Úr kész bölccsé tenni, és kész megvilágítani, hogy mit tegyünk. Akár az Ige által, akár valahogy a Szent Szellem megmutatja, hogy ehhez a testvérhez így kell közelíteni, ez a baj, ezért gurult el, ezért vészett el.

Mikor megvolt a világosság, az asszony kisöpörte az egész házat. Nyilván, ha elgurult, akkor nem ott volt, ami rögtön látszott, valami olyan helyre került, hogy az egész házat fel kellett fordítani. Pontosan úgy, mint amikor nagytakarítást szoktunk végezni. Tudjuk, hogy a lakásban takarítunk, minden nap valamennyit takarítunk, hetente még többet takarítunk, de van, amikor nagytakarítást csinálunk. Mert minden nap, minden héten nem húzzuk ki a szekrényt meg az ágyat.

A gyülekezeti életben is vannak olyan nehéz dolgok, mint amikor hozzá kell kezdeni a nehéz bútorokat kihúzgálni. Mert különben nem tudjuk kitakarítani, ami mögötte van. A gyülekezeti életben is vannak olyan nehéz ügyek, amihez nem merünk hozzányúlni! Hány asszony fél a nagytakarítástól, amikor az

egész lakást fel kell forgatni, mindent kihúzogatni? Szóval félünk hozzányúlni nehéz dolgokhoz, pedig sejtjük, hogy mi van mögötte vagy alatta.

Ide kell a világosságon túl kérni az Úrnak az erejét, és az Úr bátorságát, mert nem a félelem szellemét adta, hogy merjünk kimozdítani nehéz dolgokat a helyükről, mert alatta ott van elrejtve egy testvér, akinek megakadt az élete. És hogyha kimozdult, merjünk kisöpörni mindent, ami kár és szemét. A bűnt. Ami titkos bűn, világiasságot, lustaságot, kényelmet, részrehajlást, önszeretetet, mindenféle földi kacatot, de egyet nagyon szeretnék hangsúlyozni: a nagytakarítást mindenkinek saját magán kell kezdenie. Nincs erkölcsi alapja a másik életéhez hozzányúlni annak, aki először nem takarította ki a saját életét.

Amikor egy ilyen kis pénzt keresünk, mint egy drachma, akkor gondosan kell ám keresni, nem olyan tessék-lássék módon, hogy jól van, megtettünk valamit! Egy ilyen kis ezüstpénz sokszor a rárakódott portól nem is látható, hogy hol van. Azt jegyezzük meg, hogy mi a pénzt keressük, nem a szemetet! Tehát nem azért nyúlunk egy testvérnek az életéhez hozzá, hogy a szemére vessük, hogy mennyi kacat, szemét, bűn, nyomorúság van az életében. Nem erre vagyunk kíváncsiak! Hanem arra, hogy az a testvér helyreálljon és hasznos legyen az Úr kezében és a gyülekezet számára. Eltévesztjük a célt, hogy ha a bűneit hánytorgatjuk, és azt hozzuk fel, és azon akadunk fenn! Annak a testvérnek meg kell érezni, hogy nem ellene megy a dolog, nem megszegényíteni akarjuk, hanem megmenteni, helyreállítani, hogy hasznos legyen az Úr számára.

Az asszony addig kereste, amíg meg nem találta. Nekünk is addig kell folytatni, amíg helyre nem áll az a testvér. Ez lehet, hogy sokáig tart, lehet, hogy nagyon fárasztó. Vannak testvérek, akik szinte reménytelennek tűnnek, de meg kell találni, helyre kell állítani, mert az Úr is ezt akarja. És ha meglesz, megtaláltuk, akkor lesz nagy öröm! A gyülekezetben is, meg annak a testvérnek is az életében.

Hogyha sokáig nem merünk egy ilyen nehéz kérdéshez hozzányúlni, akkor úgy járunk, mint amikor egy pénz elgurul, és nem keressük évekig. Arra annyi kosz, penész, pókháló, rozsdá és mit tudom még mi rakódik rá, hogy alig lehet felismerni, hogy az pénz. Meg kell tisztítani ezektől a rárakódott szennyeződésektől, egészen addig, míg a pénzen levő arc felismerhető lesz és ragyog.

Az Úr Jézus kért egyszer egy adópénzt, és megkérdezte, kinek a képe van rajta? A császáré. Azt mondta, hogy akkor ami a császáré, azt adjátok meg a császárnak. De testvérek, a hívő embereken kinek a képe van? Nem azt mondja az Ige, hogy „kiket ismét fájdalommal szülök, mígnem kiábrázolódik bennetek a Krisztus”? Hát Isten nem a maga képére alkotott bennünket? A bűn ugyan eltorzított, de Krisztus azért halt meg, hogy újból Isten képe legyen látható a hívő emberen. Úgy kell megtisztítani, míg az Úrnak a képe ragyog azon a testvéren. Mert akinek a képe rajtunk van, annak a tulajdonai vagyunk. És az Úr Jézus nagyon drága áron vásárolt meg bennünket, hogy tulajdonai legyünk.

Amikor egy testvér így helyreáll, azt mondja az Ige, hogy „nagy lesz az öröm”, így fejezi ki, hogy „nagy lesz az öröm a bűnös ember megtérésén”. Feltehetnénk a kérdést: Az is bűn, ha egy hívő ember nincs a helyén? Nem követ el nagy bűnöket, csak nincs a helyén. Testvérek, igen, ez is bűn. Azt a szolgát, aki elásta a tálentumot és a gírárt, a király megbüntette! De testvérek, amikor itt bűnről beszélünk, akkor általában ilyen erkölcsi bűnökre gondolunk: parázناسág, lopás, hazugság. A magyar nyelvben szépen látszik, hogy mi a bűn: úgy is nevezzük, hogy véték. Ez azt jelenti, hogy ott a cél, oda kell lőnöm, oda akartam lőni, de elVÉTem. Az életünknek is van egy célja, amelyet Isten adott célként nekünk. Ha én azt elvétem, a tálentumom elásom, ha nem vagyok a helyemen, akkor vétkeztem, bűnt követtem el!

Legyen rajta az a testvér is, aki elvesztegeti az idejét, erejét, táalentumát, tehetségét, hogy minél hamarabb helyreálljon! Mert azért mi olyan drachmák vagyunk, akiknek van akarata, megszólalhatunk, kérhetjük az Urat, kiálthatunk az Úrhoz, mint például ahogy az egyik Ige mondja, „állíts helyre minket, világosítsd a Te orcádat, hogy megszabaduljunk”. Mikor aztán helyreáll valaki, annyira örült az asszony, hogy összehívta a szomszédjait: örüljetekek együtt velem! Az Úr pedig azt mondta, hogy a mennyben is öröm lesz, Isten angyalai között!

Testvérek, ha egy testvér helyreáll, örül az a gyülekezet, ahol ez megtörtént, örülnek a szomszédok, és a távolabbi testvérek, gyülekezetek is, örülnek az angyalok, és örül Isten is. És ez a példázat erre szólít fel bennünket. Nem vagyunk annyira tehetetlenek, mint a drachma, amelyik elgurult. Akarhatunk kiszabadulni, kiálthatunk! És helyreállíthat az Úr.

És még néhány szó az örömről. A Lukács 15-ben mindegyik példázatban benne van ez az öröm. Csak a nagyobb fiú nem örül, de neki is azt mondta az apja: örülnöd kellene! És egy következő kérdés, amelyet megvizsgálhatunk magunkban: Hogy állunk mi az örömmel, általában is? Mert az örömünk egy fokmérője annak, hogy én milyen kapcsolatban vagyok Istennel. Mert gondolkozhatom én akárhogy, hogy jól vagyok én az Úrral, ilyen kapcsolatban meg olyanban, meg szolgálatban, de ha nincs örömöm, azt mutatja, hogy valami még sincs rendben.

János első levelében, 1. rész első 4 versében elmondja az Ige azt, hogy mi az örök élet, hogy Krisztus által van közösségünk az Atyával és egymással, és hogy azért írjuk ezeket nektek, hogy örömtökek teljes legyen. Testvérek, ezeket mindig mondjuk a gyülekezetben, hogy Jézus Krisztus által, ingyen, kegyelemből örök életünk van! Hogy Istennel közösségünk lehet, szétszakadt a kárpit, mehetünk az Atyához! Amikor egy hitetlen ember először ezt megtapasztalja, igen nagy az öröme.

Pál apostol pedig megkérdezi a Galatáktól, hogy hát hová lett a ti örömtökek? Miért nem jelent már szinte semmit az, hogy örök életem van, enyém Jézus Krisztus, ingyen kegyelmet kaptam, mehetek az Atyához? Miért nem?

Vagy idézek egy másik zsoltárt: 4. Zsoltár, 7. és 8. vers: „Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arcodnak világosságát, oh Uram! Nagyobb örömt adsz [így] szívembe, mint a mikor sok az ő búzájok és boruk.” Mi ad legnagyobb örömet, többet, mint az anyagiak, a búza, a bor, a pénz, a többiek? Ha az Isten arcának a világosságában élünk. Ezért nem ad sokszor semmit az Atya, meg Jézus Krisztus, mert nem élünk az Ő világosságában – hanem nagyon el vagyunk foglalva, hogy legyen búza, bor, pénz, állás, emez meg amaz. Ezekre természetesen szükség van, földiekre, csakhogy az Úr azt mondta, „keressétek először Isten országát, s ezek ráadásul megadatnak nektek”.

A 126. Zsoltár egy rövid zsoltár, arról szól, amikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, „olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vigadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk.” Minden hívő ember tudja ezt, örült is annak idején, hatalmasan cselekedett velünk az Úr. Azt is megtapasztaltuk, ami az 5-6. versben van, hogy „akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve”.

Minden hívő ember visszaemlékszik még, hogy milyen volt a bűnbánat sírása, amikor először találkozott az Úrral. És ezután a sírás után milyen lett az öröm, amikor Isten levette a vállunkról a bűnnek a terhét. Csak elhalványult valami miatt. És amikor az Úr Jézus azt mondja itt ezekben a példázatokban, hogy egy bűnös ember megtérésén nagy az öröm, ha helyreállunk, ha újból ott leszünk az Úr jelenlétében, és látjuk az Ő arcát, akkor ismét nagy lesz az öröm.

A Krónikák könyvében olvasunk arról, hogy Dávid az Úr szövetségének a ládáját Jeruzsálembe vitte. Mert kívánczozott az Úr után, mert a láda képviselte az Urat, ott jelent meg a ládafedélen. És noha akkor megrettent, amikor Uzza hozzányúlt és meghalt, mégsem hagyta nyugodtan, ő az Úr közelében akart élni, és végül csak odavitette Jeruzsálembe, így olvassuk az Igében, hogy nagy örömmel, vigadozással, kürtökkel, trombitákkal, cimbalmokkal és lantokkal zengedeztek.

Az Ószövetségben egyes áldozatoknál azt mondta Isten, hogy itt fogyasszatok el előttem, örvendeztetek az Úr előtt! Most tudjuk, hogy „Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és a Szent Szellem által való öröm”.

A János 16-ban azt mondja az Úr Jézus, hogy imádkozzunk, kérjük az Atyát az Ő nevében: „kérjete, és megkapjátok, hogy a ti örömtök teljes legyen”. Várja az Úr, hogy kérjük. Meg akarja adni a világosságot, a bölcsességet, a helyreállítást. És mikor megkapjuk, teljes lesz az öröm. A meghallgatott imádság öröme – ez is nagy öröm!

Még három Igét szeretnék elmondani. A 2Korinthus 7,4-ben olvassuk: „telve vagyok vigasztalódással, felettébb való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett”. Testvérek, ez biztos, hogy csak az tudja elmondani, és csak annak az életében valóság, hogy minden nyomorúság mellett felette nagy az öröme, aki szorosban az Úrnál van. Például a tanítványok, amikor, megfenyegették, megverték őket – Csel. 5,41 –, azt olvassuk: „Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tettek arra, hogy az ő nevéért gyalázzal illettessenek.”

Meg kell változtatni gyakran a gondolkozásunkat is, mert most is van, amikor gyaláznak az Úr nevéért. Most nem a hatóság, de a családon belül: férj, feleség, gyerekek.. s azt mondja, hogy „örültek, hogy méltókká tettek arra, hogy az Ő nevéért gyalázzal illettessenek”. Ez a gondolkozásmód megváltoztatása, a más értékrend. Úgy vegyük az Úr kezéből: „Uram, méltattál engem arra, hogy a te nevedért... – méltattál! Nem megvertél velem engem; nem az a másik olyan gonosz, Te méltattál. Ez az öröm. „Nektek adatott az a kegyelem, nem csak, hogy higgyetek, szenvedjete is őérette.”

A Galata 5,22-ben olvassuk, hogy a Szent Szellem gyümölcse szeretet, öröm... A Szellem gyümölcse! És a Filippi 4,4: „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!” Lehet, hogy külsőleg olyan nehéz, hogy könnyezünk – mert a test, a porsátor az sokszor nehezen bírja. De a szívünk mélyén mégis örülünk, mert az Úr előtt járunk és velünk van az Úr.

Testvérek, befejezem néhány összefoglaló mondattal. Tudjuk, hogy öröm nélkül még testileg is megbetegszik az ember. Ez tény, orvosi tény, de az Ige is beszél erről, hogy „a vidám elme jó orvosság”. És ezt tudja a világ is, és minden ember szeretne boldog lenni, s a világi ember is keresi, hogy mi tehetné boldoggá. Ezért szórakozik, multságokba jár, zenét hallgat, italozik, kábítószer használ, de hamar rájön, hogy ez nem igazi öröm. De tanulhatunk ebből valamit mi, hívő emberek is. Amikor egy hívőnek nincsen igazi öröme, és nem ismeri fel, vagy nem akarja elfogadni, hogy ez az Úrral való közösségem, kapcsolatom hiányosságából fakad – mert ugye hadd idézzem újból az alapigét: „Teljes öröm van Tenálad” – szóval, ha nem az Urat keressük, akkor valamilyen mesterséges módon szeretnénk örömet gerjeszteni magunkban. S akkor ugyanazt csináljuk, mint a világ, csak erkölcsileg magasabb szinten, ahogy Tozer mondja. Mi is zenélünk, csak hívő zenét; szórakozunk, csak hívő szórakozással; meg mindenféle karizmatikus szenzációval akarjuk, hogy boldogok legyünk. De ez ugyanúgy rövid ideig tartó. És még nagyobb lesz utána a kiábrándulás, mert teljes öröm csak az Úrnál van, az Ő jobbján. És igazi örömünk akkor lesz, ha a helyünkön vagyunk.

„Örüljete, mert megtaláltam a drachmát, amit elvesztettem.”

Amen.